

Wiara jest towarzyszką życia,
pozwalającą nam dostrzegać wciąż na
nowo cuda, które czyni dla nas Bóg..

Wiara jest aktem osoby i zarazem
wspólnoty: jest darem Boga, a żyje się nim
w wielkiej wspólnocie Kościoła. Oby ten
Rok Wiary stał się owocną okazją do
dzielenia się tym, co dla chrześcijanina
jest najdroższe: Chrystusem Jezusem,
Odkupicielem człowieka, Królem
Wszelchświata, „który nam w wierze
przewodzi i ją wydoskonala” (Hbr 12, 2).
Benedykt XVI

Wiara jako doświadczenie Boga przez człowieka!

Dla wielu znaczenie duchowości
zawiera się całkowicie w doświad-
czeniu Boga. Jest to jedno z wyrażeń
najczęściej używanych i najbliż-
szych wierzącym, bardzo rozrekla-
mowane na pewnym rynku pro-
duktów duchowych.

W formacji, jaką otrzymaliśmy, sły-
szeliśmy nieraz słuszne zalecenie, by
przejsć z poziomu poznania Boga
(teo – logia) do doświadczenia Boga
(teo – fania). Istnieje tu jednak pew-
ne ryzyko. Polega ono na tym, iż
uważa się to za coś bardzo łatwego
albo sądzi się i przekonuje innych,
że doświadczenie Boga jest naszą

inicjatywą, która zwykle przynosi
przyjemne, w każdym razie wew-
nętrznie odczuwane wrażenie.

Wierzący byłby tu zasadniczo pod-
miotem tego doświadczenia, nato-
miast Bóg byłby jego przedmiotem.
Jest to wiarygodne i każdy z nas
mógłby się pod tym podpisać, myśl-
ąc o pewnych momentach i doś-
wiadczeniach duchowych swego
życia.

Jednak, kiedy czytamy Pismo św.,
rodzi się w nas wątpliwość, czy
człowiek Biblii - ‘przyjaciel Boga’ –
jest rzeczywiście tym przedsiębir-
czym poszukiwaczem Boga, który
podejmuje inicjatywę i przedstawia
odkrycie Boga jako owoc własnych
zabiegów duchowych. Biblia kładzie
akcent na coś innego, a mianowicie
akcentuje wiarę jako doświadczenie
człowieka przez Boga.

Wiara jako doświadczenie człowieka przez Boga!

Otóż, w Biblii to nie człowiek doś-
wiadcza Boga, lecz Bóg człowieka.
Inaczej mówiąc, w Biblii to nie tyle
człowiek postanawia szukać Boga,

nie tyle wie, dokąd się udać, by Go
znaleźć, nie tyle jest w stanie zmie-
rzyć swymi odczuciami jakoś swe-
go poszukiwania, na dodatek przy-
pisując sobie tę zasługę, niemal jak-
by to on wyznaczał Bogu termin
spotkania, ile w tekście świętym ra-
czej Bóg pielgrzymuje ku czło-
wiekowi, robiący wszystko, by go
wytropić i ukazać mu swoją miłość.

Oczywiście dokonuje się to na dro-
gach, które zawsze wybiera sam Bóg
i które mogą także nie podobać się
człowiekowi, o czym mogą zaświad-
czyć nasi ojcowie w wierze – od
Abrahama do Mojżesza – ukazując
nam znaki lub bliźny pozostałe po
tych spotkaniach z Bogiem Żywym.

„*Nasze odkrycie Boga jest raczej
odkryciem nas przez Boga*” (Mer-
ton). Komuś może się wydawać, że
to jedno i to samo, choć w rzeczy-
wistości jest to całkowite odwró-
cenie i przemiana postawy wew-
nętrznej.

Pierwsza kategoria (doświadczenie
Boga przez człowieka) jest, krótko
mówiąc, nowoczesna. Stworzył ją

człowiek, który początkowo w całkowicie dobrej wierze chętnie wędrował po Boskim świecie, lecz później coraz bardziej ulegał pokusie jego podboju.

W gruncie rzeczy ten, kto interpretuje doświadczenie Boga jako coś, co zależy od niego, co pozostaje w jakiś sposób w jego władzy, w końcu ogromnie je zubaża lub redukuje do kilku momentów swego życia.

Druga kategoria natomiast (Bóg doświadcza człowieka) jest autentycznie biblijna – to Bóg pierwszy szuka człowieka. Oczywiście, jeśli sprawa jest w reku Boga i zależy od Niego, nie może to być coś okazjonalnego lub nadzwyczajnego. Bóg bowiem jest obecny w naszym życiu w każdym jego momencie, w każdej okoliczności, w każdym wieku i na każdym etapie egzystencji, w dobrej i złej doli, zawsze i wszędzie.

W sposób szczególny Bóg doświadcza człowieka poprzez próbę, to znaczy poprzez okoliczności szczególnie trudne do zrozumienia i

zaakceptowania, sprzeczne z naszymi oczekiwaniami, pozornie pozbawionymi sensu.

Zawsze jest to Bóg, który nie przestaje człowieka zaskakiwać, gdyż jest Bogiem zawsze nowym i nieprzewidywalnym. W historii świętej nikt nie stał się przyjacielem Boga inaczej, jak tylko przechodząc przez pustynię walki z Bogiem!

Wiara, która nie została wypróbowana i poddana cierpieniu, nie jest wiara prawdziwą. Tylko ten, kto aż do łez doświadczył Boga, poddając się Jego próbie, może potem mieć oczy i zmysły tak oczyszczone, by umieć uchwycić i wskazać Jego obecność w świecie – poza świątynią i poza zakrystią.

***

Permanenta formacja duchowa oznacza, mówiąc dokładnie, stopniowe wyrabianie w sobie szczególnej *wewnętrznej wrażliwości*, która czyni wierzącego coraz bardziej uważnym na każdą, nawet najdrobniejszą oznakę obecności Boga. Wierzący pyta, niemal w rytmie swoich kroków i uderzeń serca: „Panie, gdzie jesteś w tym momencie?... Co dajesz mojemu życiu?... Dokąd mnie prowadzisz?... Jaka Twoja łaska kryje się za tym cierpieniem, złem lub oszczerstwem, które mnie dotykają?...”

**doświadczenie Boga
przez człowieka
doświadczenie człowieka
przez Boga**

***trudne*
piękno wiary!!!**